

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

34

2020.6

...διαβάζω...ακούω...καταγράφω

"Ἐδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

τό 'μαγαζί' τοῦ Θεοῦ

Μιά μέρα ὁ Θεός, ἀποφάσισε νά ἀνοίξει ἕνα «μαγαζί» πάνω στή Γῆ. Φώναξε τόν πιό ὄμορφο καί πιό εὐγενικό Ἄγγελο καί τοῦ εἶπε: «Θά εἶσαι ὁ ὑπάλληλός μου. Ἐσύ θά πουλᾶς τὰ προϊόντα μου!»

Μόλις μαθεύτηκε τό νέο, ὅτι ἄνοιξε τό «Κατάστημα τοῦ Θεοῦ», ὅλοι ἔτρεξαν νά ἀγοράσουν. «Τί πουλᾶς, ὄμορφε Ἄγγελε;» τόν ρώτησε ὁ πρῶτος «πελάτης» πού ἔφτασε. «Κάθε καλό τοῦ Θεοῦ!». «Καί κοστίζει ἀκριβά;» «Ὅχι... καθόλου!! Τά Ἄγαθά τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλα δωρεάν!» Ὁ πελάτης, ἔκπληκτος, δέν μπορούσε νά τό ἐξηγήσει...

Κοίταζε μέ θαυμασμό τό μεγάλο ράφι μέ τὰ «μπουκάλια τῆς ἀγάπης», τὰ «πακέτα τῆς ἐλπίδας», τὰ «κουτιά τῆς εἰρήνης», τὰ «βάζα τῆς εὐτυχίας καί τῆς χαρᾶς» καί ἄλλα πολλά...

Κάποια στιγμή, ἀποφασισμένος, καί ἀφοῦ εἶχε ἀνάγκη πάρα πολύ ἀπό ὅλα ἐκεῖνα πού ἔβλεπε μπροστά του, εἶπε στόν Ἄγγελο:

— Δώσε μου σέ παρακαλῶ ἕνα κομμάτι ἀπό τή «Συγχώρεση», ἕνα κομμάτι ἀπό τό «Θεός τῆς Ἀγάπης», ἕνα πακέτο «Εὐτυχίας», ἕνα βαζάκι «Ὑπομονῆς», μιά κουταλιά «Χιοῦμορ», ἕνα βάζο «Κουράγιο καί Ἐλπίδα»...

Ὁ Ἄγγελος, εὐγενικός, ἄρχισε νά ἐτοιμάζει ὅλα ἐκεῖνα πού τοῦ ζήτησε ὁ «πελάτης». Μετά ἀπό λίγο ἐπιστρέφει μέ ἕνα μικρό – πολύ μικρό – πακετάκι... τόσο ὅσο εἶναι... καί ἡ καρδιά ἑνός ἀνθρώπου...

Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε ἐκπληκτος καί μέ τό στόμα ἀνοικτό... «Πῶς εἶναι δυνατόν; Ὅλα αὐτά πού ζήτησα, εἶναι μέσα σέ ἕνα τόσο μικρό πακετάκι;»

Ὁ Ἄγγελος, μέ γλυκιά φωνή, τοῦ ἐξηγεῖ: «Βεβαίως, ἀγαπητέ μου!!! Στό Μαγαζί τοῦ Θεοῦ δέν πουλᾶμε «ἔτοιμα καί ὄριμα φρούτα»... ἀλλά μονάχα «μικρούς σπόρους» γιά νά καλλιεργήσεις!!!»...¹

Εἶναι φανερό ὅτι καλούμαστε νά προσφέρουμε τό δικό μας 'μερίδιο' κόπου. Νά καλλιεργήσουμε τόν κήπο τῆς ψυχῆς.

Ὅπως ὁ ἐργάτης μέσα στή βοή τοῦ κόσμου, ὁ ἀθλητής ἀντιμετωπίζοντας τούς ἀντιπάλους, ὁ πυγμάχος πού δίνει καί παίρνει γροθιές, ὁ νυχτοφύλακας πού ξαγρυπνάει, ὁ θηριοδαμαστής πού ριψοκινδυνεύει, ἀκόμα κι αὐτός πού κάνει delivery πίτσα: καταθέτει τά τρεχάματά του!

Κι ἂν ὅλα αὐτά γίνονται γιά ἓνα φθαρτό ἀντίκρυσμα, πού τήν ἐπόμενη στιγμή θά καταναλωθεῖ καί θά γίνει ἀέρας... πόση φροντίδα χρειάζεται νά καταβληθεῖ γιά νά κάνουμε ἐξαγωγή καρπῶν στους οὐρανούς!

Μᾶλλον ὅμως δέν γίνεται ἐξαγωγή καρπῶν. Δέν περιμένουμε πληρωμή γιά δεδουλευμένα. Ἡ Βασιλεία εἶναι χάρις, δωρεά. Τά δικά μας ἔργα εἶναι 'ράκος ἀποκαθήμενης', ἴσα μέ ἓνα βρώμικο πανί, μιά πατσαβούρα.²

Ὁ Θεός μας εἶναι πού αὐξάνει τόν σπόρο καί τόν κάνει νά βλαστήσει. Ὅπως συμβαίνει πάντα μέ τούς γεωργούς. Πᾶνε χαμένοι οἱ κόποι τους ἂν ὁ Θεός δέν βρέξει.

Αὐτή τή 'βροχή' τήν προκαλοῦμε μέ τήν προθυμία καί τίς δεήσεις μας, λέει ὁ ἀββάς Ζωσιμάς.

«Ἄν ὅμως ἀμελήσουμε τήν προσευχή, ἂν προσευχόμαστε νωθρά καί χαλαρωμένα ἢ γρήγορα λιποψυχοῦμε, τίποτα δέν ἀξιωνόμαστε νά πάρουμε. Γιατί ὁ Θεός τήν προαίρεσή μας προσέχει καί ἀνάλογα μ' αὐτήν χαρίζει καί τίς δωρεές του».³

Λίγη ὑπομονή χρειάζεται στή 'σπορά', μικρός ἰδρώτας ἀπό μᾶς, καί προπάντων καλή προαίρεση —πού ἀποδίδουν κατασκήνωση στίς οὐράνιες μονές.

---

¹ Ἀπό τό διαδίκτυο.

² Ἦσ. 64:6, «ἐγενήθημεν ὡς ἀκάθαρτοι πάντες ἡμεῖς, ὡς ράκος ἀποκαθήμενης πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν· καί ἐξερρῦθημεν ὡς φύλλα διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, οὕτως ἄνεμος οἶσει ἡμᾶς» («ὄλοι μας γίναμε ἀκάθαρτοι, κι ὅλη ἡ ἀρετή μας εἶναι σάν ἓνα κουρέλι ρυπαρό· ἀπ' τίς ἀνομίες μας μαραινόμαστε σάν τό φύλλο κι ὁ ἄνεμος μᾶς σκορπίζει»).

³ Ἀββάς Ζωσιμάς, 10:1. *Μέγα Γεροντικό*, 1:151, ἔκδ. 2000, σελ. 201.

Ὁ π. Ναθαναήλ εἶχε τό διακόνημα τοῦ μαγεῖρου πού εἶναι πολύ κοπιαστικό, παρόλο πού ἦταν φιλάσθενος.⁴

Μιά φορά, ἦταν καλοκαίρι, κουράστηκε πάρα πολύ ἀπό τό διακόνημά του καί θέλησε νά πάει στό μοναστηριακό ἀγρόκτημα Γουσιντού. «Ἄς πάω ἐκεῖ νά πάρω ἐπιτέλους λίγο ἀέρα», σκέφτηκε. Καί πῆγε νά ζητήσει εὐλογία ἀπό τόν γέροντα. Ὁ π. Ἰωνᾶς τόν δέχτηκε μέ χαρά καί τοῦ ἔδωσε πρόθυμα τήν εὐλογία λέγοντας: «Ἐτοίμασε τά πράγματά σου κι ἔλα αὐριο τό πρωῖ νά σοῦ δώσω χρήματα γιά τό ταξίδι». Ἔτσι ὁ π. Ναθαναήλ πολύ χαρούμενος ἐπέστρεψε στό κελλί του καί κοιμήθηκε. Στόν ὕπνο του βλέπει πώς βγῆκε ἀπό τό μοναστήρι καί βρέθηκε στό δάσος. Πῆρε ἕνα δρόμο πού τόν ὀδήγησε σέ μία μεγαλόπρεπη ἀστραφτερή πύλη. Μπροστά της ἔστεκαν δύο μοναχοί-πορτάρηδες.

— Ποῦ πᾶς; τόν ρώτησαν.

— Μπορῶ νά μπῶ;

— Μπορεῖς μόνο νά μὴν πᾶς μακριά.

Ὁ ἕνας ἀπό τούς μοναχοὺς τόν ἀκολούθησε, ἐνῶ ὁ ἄλλος παρέμεινε στήν πύλη. Μόλις μπῆκαν, ὁ π. Ναθαναήλ γεμάτος ἔκπληξη καί θαυμασμό ἀντίκρουσε πολλές πανέμορφες ἐκκλησίες καί ρώτησε τόν ὀδηγό του:

— Ποιές εἶναι αὐτές οἱ ἐκκλησίες;

— Αὐτές εἶναι οἱ μονές ὅσων ἔζησαν στή γῆ εὐσεβῶς, ἀπάντησε ἐκεῖνος, καί τώρα ἀγάλλονται στοὺς οὐρανοὺς.

Ἀνάμεσά τους ξεχώριζε ἕνας ὑπέροχος ναός μέ πέντε τρούλλους καί ὁ π. Ναθαναήλ ρώτησε:

— Τίνος εἶναι αὐτός ὁ ὠραῖος ναός;

— Αὐτός ἐτοιμάζεται γιά τόν π. Ἰωνᾶ καί τή συνοδία του.

— Μπορῶ νά μπῶ μέσα;

— Ὅχι, τώρα ὄχι! Ἀλλά θά ἔρθει ὁ καιρός πού ὅλοι σας θά μένετε ἐδῶ.

⁴ Τό διακόνημα τοῦ μαγεῖρου ἦταν ὄντως κοπιαστικό παλαιά, μέ τούς ἀρχαίους φούρνους, τίς κάπνες, τή προμήθεια ξύλων κι ὅλη τή διαδικασία. Δέν εἶναι μερικά κουμπιά νά πατήσεις, ὅπως μέ πολλή ἄνεση σήμερα ἔχουμε συνηθίσει.

Ὁ π. Ναθαναήλ θαύμασε τὴν ὀμορφιά αὐτῆς τῆς μονῆς καὶ γεμάτος ἀπερίγραπτη χαρά ξύπνησε. Αὐτό τό ὄραμα ἦταν μεγάλη παρηγοριά γι' αὐτόν κι ἔτσι τώρα ἦταν ἕτοιμος νά ὑπομείνει καί πιό δύσκολα διακονήματα.

Δέν ἤθελε πιά νά πάει στό Γουσιντού...⁵

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, λέει πῶς ὀδηγεῖται μέ τὴν ἐργασία τῶν ἐντολῶν ἡ ψυχὴ σέ ἄλλες σφαῖρες· στήν κατανόηση τοῦ θαύματος, ὅπου συναντᾶ θησαυρούς πού δέν μποροῦν νά περιγραφοῦν μέ τὴ γλῶσσα.⁶

Τί κάνει ἓνα μικρό πακετάκι μέ λίγους μικροὺς σπόρους!

Ἐκδότης: Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν &
πάσης Ἑλλάδος Μακάριος
Ἐπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com

⁵ Στάρετς Ἰωνᾶς τοῦ Κιέβου, 2000, 141-142.

⁶ πρβλ. Συγγρ. Α' 384.